

CHARLES
MARTIN

roman

een
reden om
adem
te halen

Charles Martin

Een reden om adem te halen

Roman

Vertaald door Willem Keesmaat

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Voor Annie

Proloog

Erna

Heden

Los Angeles

Het was stil in de limousine, op het tikken van haar nagels op het schermplaatje van haar telefoon na. De chauffeur wierp via de binnenspiegel een blik op haar, maar ze ging zo op in haar eigen innerlijke bespiegelingen, dat ze het niet opmerkte. En hem ook niet. Vanaf zijn positie had hij uitstekend zicht op haar. En op haar iconische benen.

Het sierlijk gevormde pillendoosje hing aan een kettinkje om haar hals. Als je niet beter wist, zou je denken dat het gewoon een hanger was. In de wetenschap dat de rit vanaf haar huis aan zee meer dan een uur kon duren, schroefde ze het dekseltje eraf, legde discreet een pil op haar tong en hing het doosje terug op zijn vaste plek vlak onder haar hals. Iets om de zenuwen wat te kalmeren. De vloeiende beweging deed de chauffeur aan een joch met zo'n Pez-snoepjeshouder denken. Of de Marlboro Man met een Zippo. Het was bijna een automatisme, zonder dat er echt over nagedacht hoefde te worden.

Het tikken vertraagde, maar niet veel; er bleef altijd een restje nervositeit over.

Een minuut later trilde haar telefoon. Ze had het verwacht, maar schrok hoe dan ook. Ze had zitten wachten op een bericht van haar privédetective, Roger, maar toen ze het onbekende

nummer zag, leek haar hart even stil te staan. Hij was het niet. Ze tikte op het berichtje en las het snel door, terwijl er een rimpel tussen haar ogen verscheen. Het was een kort berichtje. Ter zake. Net als de eis. Hun laatste communiqué had informatie beloofd als ze tegemoetkwam aan hun eisen. En dat had ze gedaan. Tot op de laatste cent. Als tegenprestatie hadden ze haar iets tastbaars beloofd. Vandaar het zenuwachtige tikken.

Ze las het berichtje een tweede keer, op zoek naar een hint, maar vond die niet. Ze typte snel terug: *Maar je had me een foto beloofd.*

Hun reactie kwam al net zo snel. ‘Wil je dit spelletje echt spelen?’

Dat wilde ze niet. *30 min.*

De reactie kwam meteen. *15.*

Ze ging rechtop zitten en stuurde een cryptisch berichtje naar haar financieel adviseur.

Zijn reactie kwam al net zo snel. *Dat meen je niet...*

Geen discussie. Stuur alsjeblieft gewoon het geld.

Het berichtje verdween in de stratosfeer. Twee seconden later ging haar telefoon. Hij begon al te praten voordat ze de kans kreeg om iets te zeggen. ‘Joe, ik neem dit gesprek op. Ik kan niet naar aanleiding van een tekstberichtje een half miljoen dollar naar een onbekende Zwitserse bankrekening overmaken. Daar hebben we procedures voor. Je weet dat –’

‘George.’ Ze haalde diep adem. ‘Dit moet snel gebeuren. Alsjeblieft... zorg er gewoon voor dat –’

‘Ik moet het op papier hebben. Om het er maar niet over te hebben dat we een gesprek moeten voeren over de fiduciaire verantwoordelijkheid.’

De chauffeur keek toe terwijl ze haar glas Grey Goose leegde en opnieuw inschonk. Eigenlijk hield ze helemaal niet zo van wodka, maar het versterkte het effect van de pillen en hield haar adem fris. ‘Daar is allemaal geen tijd voor. Het moet *nu* gebeuren.’

‘Joe, het is voor jouw eigen bescherm–’

‘George... ze hebben mijn baby.’

Een lange stilte. ‘Zit ik nou naar jou te luisteren, of naar de roddelpers?’

Een oprechte vraag. ‘Nee, dit ben ik.’

Weer een stilte, alsof hij naar de waarheid in haar woorden zocht. ‘Wat erg voor je. Dat wist ik niet. We hadden geruchten gehoord, maar...’

‘We hebben geprobeerd het uit de pers te houden.’

‘En hoe zit het met de autoriteiten?’

‘Lastig. Ze lijken ons altijd een stap voor te zijn.’

‘Ik hoorde dat ze ooit voor je heeft gewerkt?’ Het klonk als een vraag, maar dat was het niet.

‘Twee jaar.’

‘Waren jullie goed met elkaar?’

‘Haar en make-up.’

‘Je kent iemand nooit echt helemaal, hè?’ Hij was even stil en voegde er toen aan toe: ‘Sorry. Daar schiet je nou niet bepaald iets mee op.’

Ze knikte nog eens, zich ervan bewust dat het medicijn haar verdedigingsmuren deed afbrokkelen. En haar filter. In de ontstane stilte zei ze: ‘Stuur me wat ik dan ook maar moet ondertekenen. Dan ben jij ingedekt.’

Ze hoorde op de achtergrond het tikken van toetsen. Haar telefoon trilde, ze ondertekende met een vingerafdruk en tikte op ‘doorgaan’.

Hij vervolgde: ‘Ik dacht dat je bezig was om Malibu te renoveren of een Zwitsers chalet te kopen.’

‘Was het maar waar.’

Een stilte. Meer getik. ‘Wil je het totaal?’

‘Eén punt twee,’ zei ze kalm.

Een langere stilte. ‘Kunnen de autoriteiten hier iets van terughalen?’

‘De FBI beweert van wel. Mijn investeerder betwijfelt het.’

‘En wie van de twee geloof jij?’

‘Geen van beiden.’

Tijdens de rit was de zon ondergegaan over de Stille Oceaan,

waar een diep blauw overging in een bloedrode lucht. En nu was het donker en werd de nacht alleen door de straatlantaarns verlicht. Na een laatste tik op zijn toetsenbord zei hij: 'We hebben met verschillende tijdzones te maken, dus even geduld tot ik een bevestiging krijg.' George probeerde de ongemakkelijke stilte op te vullen en tegelijkertijd om de hete brij heen te draaien. 'Heb je de bloemen gekregen?'

Dat was zo. 'Ja. Dank je. Ze waren schitterend.'

'En, hoe was het deze keer? Iets beter? Ik hoor gemengde verhalen.'

'Opgelost.' Ze friemelde aan het modieuze pillendoosje en haar eerlijkheid was ontwapenend. 'Zes maal is scheepsrecht.'

Een stilte. 'Dat wist ik niet. Ik dacht dat het iets eenvoudiger was.' Er moest iets op de schermen voor hem zijn gebeurd, want ze hoorde zijn stoel piepen. 'Overmaking is bevestigd. Controleer je telefoon even.'

En dat deed ze. Ze werd aangestaard door een schermpje vol nummers.

'Van alle avonden...' Zijn stem stierf weg.

Ze staarde naar de verre schijnwerpers, die achtvormige figuren in de nachtelijke lucht beschreven. 'Ze is niet bepaald dom.'

Ze hoorde de stoel nog eens piepen. En toen blafte hij: 'Gewetenloos!' En dat werd gevolgd door een gemopperde, onderdrukte krachtterm, die eindigde met 'verraad'.

Nog een licht knikje. 'Zo voelt het, ja.'

Hij herstelde zich. 'We duimen voor je.'

Toen hij weer iets zei, staarde ze nog steeds uit het raam. 'Ik zou er alles wat ik bezit voor overhebben.'

Ze verbrak de verbinding en leunde tegen het raampje terwijl de skyline van Los Angeles in zicht kwam. Ze verknoeide geen tijd en stuurde de bevestiging meteen door naar het onbekende nummer dat om het bedrag had gevraagd. Vanaf het allereerste contact hadden ze steeds een ander nummer gebruikt, ondertussen al meer dan twintig. Zelfs haar voormalig CIA-detective, Roger, kon het systeem niet kraken, omdat geen enkel nummer

te achterhalen bleek, slechts een enkele keer werd gebruikt en prepaid was. Elk nummer werd één keer gebruikt en dan afgedankt. Drugskartels en ISIS deden hetzelfde. Ze wist dat dit nummer en deze telefoon zouden verdwijnen, zo gauw ze dit berichtje had gestuurd.

Ze tikte snel, in de hoop dat haar berichtje er nog door zou gaan. *Amber, vertel me alsjeblieft, gaat het goed met je? En met de baby?*

De chauffeur zag dat haar knie in een nerveus ritme op- en neerging terwijl ze op antwoord wachtte.

Een minuutje later lichtte haar scherm op. *De baby heeft dikke lol*. En toen kwam de stomp in haar maag. Dat wat ze had gewild, maar nooit had verwacht. Waar ze niet op had durven hopen. En dat was dan ook precies de reden waarom Amber het had gestuurd. Maar ook dat wierp weer een vraag op. Kwam dit berichtje bij Amber vandaan? Was alles goed met haar? Het tekstberichtje bracht haar aan het twijfelen. 'De baby heeft dikke lol' klonk niet als Amber. Maar hoe goed kende ze Amber nou eigenlijk? Hoe dan ook, degene die haar het berichtje had gestuurd, wist dat het haar flink zou raken.

Ze was nog niet knock-out. Dat zou later komen. Het volgende berichtje bevatte een close-up van een zwangere buik, inclusief minuscule striae en een kleine bobbel rechts van de navel. De onverklaarbare en onmiskenbare vorm van de onderkant van een babyvoetje, inclusief teentjes. De tatoeage van een ananas ernaast was hun verklaring van echtheid, het bewijs dat die buik inderdaad van Amber was. Ze hadden in Maui op een filmset rumpunch zitten drinken toen ze hem had laten zetten.

Dit stak exponentieel. Ze had Amber nog een specialistische cursus voor filmvisagiste laten doen. Haar de nuances van make-up specifiek voor de camera geleerd. Een auto voor haar gekocht. Haar in het wereldje geïntroduceerd. Haar twee keer zo veel betaald als dat ze waard was. Haar meegenomen op vakantie. Haar deel gemaakt van de familie.

Amber, tikte ze als een bezetene. Ze had niet veel tijd meer. Zo weinig mogelijk woorden. *Jongen? Meisje?! ALSJEBLIEFT!*

De reactie kwam snel: *EDI*.

Ze had geen idee wat ze bedoelde. *Sorry. Dat begrijp ik niet.*

Iemand zat haar te bespelen. *Dat is Erg Dure Informatie.*

Ook dit leek in niets op Amber, wat waarschijnlijk betekende dat ze Amber eigenlijk helemaal niet kende. Joe had de afgelopen twee maanden maar bedroevend weinig informatie gekregen. En de informatie die ze wel kreeg, bestond voornamelijk uit cryptische berichtjes, dus ze wist nooit of ze met Amber of met iemand anders communiceerde. De woordkeuze klonk helemaal niet zoals Amber. Ze zou nooit 'erg' of 'dat is' zeggen. Heel de zin was te gepolijst. Te netjes. Te mysterieus. Het klonk als iemand die als iemand anders probeerde te klinken.

Amber was opgegroeid op het platteland van Alabama en had haar middelbare school niet afgemaakt, om 'haar te gaan doen', omdat ze daar handig in was en ze meer geld kon verdienen met achter een stoel staan dan door erop te gaan zitten. Haar taalgebruik was meer in de trant van: *Meid, daar bak jij niks van.* Hoezeer het er ook op moest lijken dat Amber hier de hand in had, Joe vermoedde al een tijdje dat dat niet het geval was. Werkte ze mee? Ja. Had ze de leiding? Waarschijnlijk niet.

Ambers vriendje was een hiphopwannabe. Lang. Fit. Voor in de twintig. Van bumper tot bumper getatoeëerd. Frank Carter, alias Busta Line, zag zichzelf graag als ondernemer. Zakenman. Ze hadden elkaar in Da Beez Neez ontmoet, een populaire danceclub waar hij zich op mysterieuze wijze achter een zonnebril verborg, zichzelf regelmatig in zijn kruis greep en tijdens openmicrofoonavonden wat grove scheldwoorden in een microfoon mompelde. Frank was een klassiek voorbeeld van een nepper die Amber ervan had overtuigd dat hij een artiest was die je in de gaten moest houden. Op weg naar de top en altijd in beweging. Gewild in Atlanta, LA en New York. 'In gesprek met de grote jongens.' Een platencontract met zes nullen voor de komma. In werkelijkheid was hij een misdadiger. Een eikel met een grote smoel. En hij kwam eigenlijk alleen maar in beweging als hij bepaalde 'stofjes' in de nachtclub kon verkopen. Frank was een

opportunist, een winkeldief, een autodief, een drugsdealer en een pathologische leugenaar. En de enige wapenfeiten waarop hij zich kon beroemen, waren dat hij in jeugd detentie had gezeten en nu een relatie had met iemand die met een beroemdheid werd geassocieerd, iemand met geld, waardoor ook hij belangrijk leek.

En helaas had Amber maar weinig mensenkennis.

In de wetenschap dat ze niet veel tijd had, stuurde Joe één zinnetje door waarvan ze hoopte dat het voor een kleine doorbraak zou zorgen. Dat het iets zou losmaken. De ondergesneeuwde herinneringen aan hun vriendschap. Amber was vroeger helemaal weg geweest van Dolly Parton, die in haar eentje de haarlakin-dustrie in leven hield.

Joe tikte: *Tease it to Jesus*. En daarna drukte ze meteen op versturen.

Kom op, Amber.

Er gingen enkele seconden voorbij.

En toen een minuut.

Ze stopte met tikken. De sim was waarschijnlijk al vernietigd.

Bzzzzzz.

Haar hart maakte weer een sprongetje. Ze tikte op het bericht en zoog een flinke teug lucht naar binnen, die ze bijna een halve minuut vasthield.

Het berichtje luidde: *And spray it like hell*.

De afgelopen maanden had ze zich vaak afgevraagd of Frank misschien het grootste deel van de communicatie voor zijn rekening nam, waardoor Joe zich afvroeg of het wel goed ging met Amber. Of was ze zelf in gevaar? Toen ze dit las, wist ze in elk geval dat Amber er ook bij was. Ze mocht dan de telefoon niet vasthouden en niet de leiding hebben, maar ze was in de buurt, omdat alleen Amber wist hoe ze die zin moest afmaken. Ja, Frank zou dat kunnen hebben gegoogeld, maar ze betwijfelde of hij zo slim was.

Maar dat was nog niet het beste gedeelte. Ongevraagd volgde er een tweede bericht. Deze keer weer een foto. Joe hapte weer naar adem en tikte op het icoontje, waardoor er een ultrasound

zichtbaar werd. Van gisteren. 3D. Zo duidelijk dat het bijna een buitenaards wezentje leek. Dat neusje. Lippen. Oren. Perfect tot in detail. Die handjes. Vingertjes. Eentje gebogen. Eentje recht. Ze telde hardop. 'Eén, twee, drie, vier, vijf. Eén, twee, drie, vier, vijf.' Ze streekte met een wijsvinger over de foto. 'Perfect,' fluisterde ze. Maar wat haar overrompelde, waren de ogen. Die recht in de lens van de camera leken te kijken. Bijna geposeerd. Speelde haar fantasie haar parten, of glimlachte de baby?

Joe typte als een bezetene verder, negeerde de spelfouten en bood meer geld. Ze eindigde met: *Is alles goed met je? Laat me je helpen.*

Maar Amber miste het aanbod. Verizon liet weten dat het bericht niet kon worden afgeleverd. Frank mocht dan een schoft zijn, maar hij was geen dwaas. Hij was street smart en was goed in slecht-zijn. Hij had zijn sugar mama gevonden en was niet van plan haar kwijt te raken. Roger had Joe gewaarschuwd dat ze hem niet moest overschatten. Bijna stikkend in haar tranen en woede, schroefde ze het vertrouwde dopje los, legde nog twee pillen op haar tong en spoelde ze weg met nog meer vuurwater.

De chauffeur keek onaangedaan toe toen ze iets glaziger begon te kijken en haar hoofd lossen op haar schouders leek te komen staan. De pijn was iets verdoofd. De chauffeur had net ten noorden van Sant Monica de PCH verlaten, de San Vicente Boulevard op, die hen door Brentwood voerde, het zuidelijke deel van Bel Air, en uiteindelijk de Hills in. Beverly Hills. 90210. Waar de dromen van kleine meisjes uitkomen. Of in elk geval van sommigen van hen. Misschien één à twee.

In de opkomende mist dacht Joe na over een vraag die ze misschien niet zou hebben gehad als ze nuchter was geweest. Dromen. Wanneer had ze zichzelf voor het laatst toegestaan om te dromen? Ze leunde met haar hoofd tegen haar hoofdsteun. Ze kende het antwoord. En ook dat deed pijn. Het probleem was niet het wanneer, maar wie – en de bittere nasmaak die ze hadden achtergelaten. De onbeantwoorde vragen. Zo veel dingen die nooit waren uitgesproken. Ze sloot haar ogen en fluisterde hardop: 'Pockets.'

De chauffeur keek op. ‘Neem me niet kwalijk?’

Ze wuifde zijn woorden weg. ‘Ik zit in mezelf te praten.’

Hij keek in de binnenspiegel en zei: ‘Gaat het wel goed, mrs. Joe?’

Ze merkte nu pas op dat de chauffeur, als hij iets wilde zeggen, op een knop op zijn luchtpijp moest drukken en dat zijn stem op een computerstem leek. Ongetwijfeld het gevolg van te veel sigaretten. Ze beantwoordde zijn vraag niet, maar het ging helemaal niet zo goed met haar.

Ze keek omhoog door het getinte glas en telde de straatlantaarns. Eén, twee... zeven, acht. Lang geleden had ze ontdekt dat het monotone ritme haar kalmeerde. Haar borst ging met elke diepe ademhaling op en neer. Ze viel bijna in slaap, maar toen schudde haar telefoon haar wakker. Haar stem klonk beverig bij het opnemen. ‘Ja?’

‘Joe.’ Een korte stilte. Er klonk pijn door in Rogers stem. ‘Ze zijn verdwenen. Geen spoor.’

Er ging een seconde voorbij waarin ze de mist uit haar hoofd probeerde te verdrijven. Ze kwam niet makkelijk op gang en praatte onduidelijk. ‘Maar jij zei –’

Roger schraapte zijn keel. ‘We hebben elk mogelijk spoor nagetrokken.’

Ze was nu iets wakkerder. ‘Maar jij hebt me verteld... dat je dit al eerder hebt gedaan.’

‘Dat klopt. Zo vaak.’

‘Maar hoe zit het dan met “dit soort mensen ontwikkelt een patroon”?’

‘Dat doen ze normaal gesproken inderdaad. Maar deze niet. Of nog niet.’

‘Maar ik heb precies gedaan wat je had gezegd. En tot op de laatste dollar betaald.’

‘Ik kan niks garanderen. Dat gezegd hebbende, zij hebben iets wat jij wilt en jij hebt iets wat zij willen. Simpelweg een economische kwestie. Chantage in een notendop. Ze nemen wel weer contact op.’

‘Zo simpel ligt het niet voor mij.’

Alsof hij wist dat hij zijn laatste opmerking niet had moeten maken, hield hij zijn mond.

‘Dus ik moet hier maar gewoon blijven zitten’ – ze hief even haar telefoon op – ‘en wachten tot hij weer overgaat?’

‘Helaas... ja.’

‘Weet je hoe moeilijk dat is?’

‘Dat begrijp ik. Ze hebben je in de tang.’

Joe liet zich normaal gesproken niet zo makkelijk in de kaart kijken en liet zelden merken wat ze dacht, maar goed, dat was zonder pillen en zonder pijn. Ze begon harder te praten. ‘Je hebt geen idee.’ In een zeldzame oprisping kwam de waarheid eruit. ‘Geen *enkel* idee. Weet je wat ik allemaal heb moeten doormaken?’ Ze wachtte niet op antwoord. ‘Ik geef hun wat ze maar willen. Ik dacht dat ik daar duidelijk over ben geweest. Ze mogen het allemaal hebben.’

‘En als je dat doet, zie je nooit –’

‘Maar jij hebt het hun verteld. Toch?’

‘Joe.’ Er verstreken enkele seconden, wat haar duidelijk maakte wat ze wilde weten. ‘Een deel van mijn taak is om jou tegen hen te beschermen. Om je te helpen om wijze beslissingen te nemen wanneer jouw vermogen om dat zelf te doen... even niet optimaal is.’

De woorden ‘jou tegen hen te beschermen’ stuiterden door haar hoofd. In gedachten zag ze Pockets. Die maar een klein stukje bij haar vandaan stond. Altijd in de schaduw. Op armlengte afstand. Een meter. Stropdas. Net jasje. Zonnebril. Gevouwen handen. Strak kortgeknipt haar. *Als hij hier was...* Ze schudde de gedachte van zich af. *Hij is de reden waarom ik in deze puinhoop ben terechtgekomen.* Ze raapte zichzelf bij elkaar.

‘Niet optima–’

Hij onderbrak haar. ‘Je weet wat ik bedoel.’

‘Je heb het dus niet gedaan?’

‘Joe, als ik die mensen vertel dat jij bereid bent om vijf miljoen te betalen, nemen ze dat maar al te graag aan en melken ze je

daarna voor nog eens vijf miljoen uit. En dan heb je nog steeds niks. Alsjeblieft... vertrouw me. Laat mij mijn werk doen.'

Ze draaide het dopje van het pillendoosje er weer af, kiepte een enkele pil in haar hand, beet hem door en spoelde hem weg met nog meer vloeibare bemoediging. Dit zou bij een doodgewone sterveling het licht uitdoen, maar ze had door de jaren heen een behoorlijke weerstand opgebouwd. 'En wat nu?'

'We wachten af.'

Ze zei net zozeer tegen zichzelf als tegen hem: 'Dood door veertig geselslagen.' Ze dacht na over de mensen om haar heen. Haar team. Degenen die voor haar werkten. Die haar hielpen. En toch voelde ze zich heel erg alleen. Al een tijdje. Sinds de beslissing van de jury. Hoewel er zeven lange jaren waren verstreken, herinnerde ze zich nog levendig hoe hij opstond en uit de rechtszaal werd afgevoerd. Oranje overall. Ratelende ketenen. Hij had oogcontact proberen te maken, maar ze had hem de kans niet gegeven.

Terwijl ze naar haar telefoon keek, keerde haar kracht terug. 'Roger, ik heb hier niet om gevraagd.'

'Dat realiseer ik me. Maar je hebt er nou eenmaal mee te maken. En hoe je erop reageert, bepaalt grotendeels wat er hierna gebeurt.'

Ze verbrak de verbinding en begon weer op haar telefoon te tikken. Na een paar straten bereikte de pil haar bloedsomloop, maar sorteerde niet veel effect.

Ze kwamen langs de Beverly Boulevard, Melrose Avenue en de Sunset Strip, en sloegen uiteindelijk af naar de West Sunset Boulevard. *Ironisch*, dacht ze. *Mijn zonsondergang op de straat die ernaar is vernoemd*. De straatlantaarns zorgden voor een ritmische en eenzame diaserie door de ramen toen de chauffeur Hollywood Boulevard nam. Drie huizenblokken verderop lag haar ster, ingebed in zwart gepolijst en gespikkeld beton. De Walk of Fame. Nog een vreugdeloos lachje. *Mijn grafsteen. Misschien begraven ze me daar wel onder*.

Toen ze langs haar ster reden, waar een groepje giechelende

meisjes selfies stond te maken ter ere van de festiviteiten van vanavond, keek Joe niet eens. Ze staaarde uit het raampje aan haar andere kant, op zoek naar een schaduw die niet langer naast haar stond, en naar de warmte en veiligheid van een bubbel die haar was afgenomen.

Een blok verderop zetten de flitsers van honderd camera's de zwarte limousine in het licht en klonk het staccato van tien-foto's-per-seconde. De chauffeur kwam langzaam voor de rode loper tot stilstand, waarna hij zich naar Joe omdraaide, die nietsziend naar de mensenmenigte staaarde, zich afvroeg of ze dit wel aankon en wilde, en knikte. De chauffeur gebaarde naar iemand van de beveiliging, die haar portier opende en haar een hand toestak.

Joe was bijna ongemerkt de pleegzorg ontgroeid terwijl ze in een 24/7-restaurant hamburgers stond te bakken. En nu, achter in de dertig, wereldwijd bekend als Joe en geliefd bij vele tienduizenden mensen, keek ze om zich heen naar de verzamelde menigte.

Ondanks dat ze vroeger had gefigureerd in shampoo-, hondenbrokken- en gevelbeplatingreclames, had ze haar rekeningen betaald – in elk geval de meeste ervan – als medewerkster van een plaatselijk restaurant. Op een dag, terwijl ze een dubbele dienst draaide, had ze om twee uur 's nachts een hamburger geserveerd aan een filmproducent. Zijn film liep achter op schema en was al over zijn budget heen gegaan, maar dat was niet zijn grootste probleem. Zijn belangrijkste actrice was dat echter wel. Ze stond op instorten. Nog even en dan kon hij haar met het grofvuil meegeven.

Eerder

Hij was vaste klant en hield ervan om in de vroege uurtjes film-scripts te herschrijven. Hij at langzaam, bestudeerde haar glimlach, haar ontspannen manier van praten, haar enthousiasme, ook al was het drie uur 's nachts, en haar benen die onder haar retrorokje uitstaken. Hij stak zijn vork in zijn roerei en keek naar haar T-shirt, waarop 'Maybe Joe' stond.

Hij wees met zijn vork in haar richting. 'Is dat jouw echte naam?'

Ze vulde zijn koffie bij. 'Ja. En ik heb een geboortebewijs om dat te bewijzen.'

Hij schudde zijn hoofd. 'Heb jij als kind veel gevochten?'

'Dat heb ik geprobeerd, maar ik was er niet zo goed in, dus...'

Ze haalde een keer haar schouders op. 'Ik heb geleerd om met de klappen mee te bewegen.'

Hij bewonderde hoe laconiek ze was. 'Hoe noemen de mensen je?'

'De meeste noemen me Joe.'

Feit was dat 'Maybe Joe' genoeg op zijn belangrijkste actrice leek om in de scènes waarin niet werd gesproken als body double te kunnen fungeren.

Hij keek toe terwijl ze een tafeltje schoonmaakte en een pluk haar uit haar gezicht blies. 'Hadden je ouders daar een bedoeling mee?'

'Geen idee. Ik heb ze nooit gezien. Maar' – ze klopte op haar T-shirt – 'dit is nog niet het ergste.'

‘Vertel.’

‘Mijn volledige naam luidt “Maybe Joe Sue”. Wat doet vermoeden dat wie me dan ook op de wereld heeft gezet, geen besluit kon nemen en waarschijnlijk niet de slimste van de klas was.’

‘Maybe Joe Sue?’

Ze maakte een reverentie. ‘In hoogsteigen persoon.’

‘Ik denk dat ze problemen hadden met het invullen van de aangifte voor het geboortebewijs.’

Ze vulde zijn koffie nog eens bij. ‘Ik hoop het, want het alternatief is pure wreedheid en ik heb altijd gelooft dat als je niets over iemand weet, je dat gat met vertrouwen vult tot dat wel zo is.’

Hij draaide zich een kwartslag om op zijn bankje. ‘Wat maakt dat jij heel anders bent dan de meeste mensen met wie ik werk.’

Ze wierp een blik op zijn schrijfblok. Ze had hem al eerder gezien. In dezelfde hoek van het restaurantje. Zwarte koffie. Hij gaf altijd een flinke fooi. ‘Slaapt u weleens?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Niet veel.’

‘Stressbaan?’

‘Soms.’ Hij probeerde niet te veel los te laten. ‘De mensen met wie ik werk, zijn nogal eens... pittig in de omgang.’

Ze trok een wenkbrauw op en knikte al grinnikend. ‘U zou hier eens een nachtje moeten meedraaien. Ik kan u heel wat verhalen vertellen.’

‘Ik geloof je op je woord. Hoe ben je hier terechtgekomen?’

Ze gebaarde om zich heen en praatte hard genoeg om in de keuken hoorbaar te zijn. ‘Nou, wanneer ik niet bezig ben met een duizelingwekkende klim op de carrièreladder van Vettig-Restaurantje-Om-De-Hoek, eigendom van een zelfverklaard lid van een Mexicaans drugskartel...’

De Ierse vent die over de vaatwasser heen gebogen stond, en die totaal niet op een Mexicaan leek, riep door de stoomwolk heen: ‘Dat hoorde ik!’

‘Ik ben een’ – ze maakte met haar vingers aanhalingstekens in de lucht, die door opgetrokken wenkbrauwen werden geaccentueerd – ‘een aankomende en, als deze tent er niet was geweest,

de hongerdood stervende actrice met' – ze stak drie vingers in de lucht – 'drie, let wel, drie carrière bepalende filmrollen op mijn naam.'

'O? Vertel.'

De vaatwasser riep vanuit de keuken: 'Laat u niet voor de gek houden. Ze is goed.'

Ze zette de koffiepot op zijn tafeltje, waarbij ze erop lette dat ze niet over zijn schrijfblok morste. 'Nou... ' Ze liet haar paardenstaart dramatisch door de lucht slingeren, waarmee ze de cinematografische slow motion van de meeste haarreclames nabootste. 'Ik heb twee keer in een dubbel genomineerde shampooreclame voor vet haar geschitterd, gemaakt van gifvrije, gerecyclede plastic flessen die met de hand in New York zijn verzameld.' Nog een zwaai van de paardenstaart. 'Gezien dat carrièrelanceerplatform, dat me' – ze klapte een keer hard in haar handen – 'in één klap de lucht in lanceerde, wist ik al snel de hoofdrol te bemachtigen in een reclame voor een organisch, niet-verslavend, vezelrijk, vrijwel suikervrij, op een toefoer derivaat gestoeld, laag-glycemisch keto hondensnoepje, dat van zeewier uit de Zuid-Chinese Zee is gemaakt. En omdat het in brand is gevlogen bij tweeënzeventig tot vijfentachtig jaar oude gepensioneerden in Zuid-Florida' – ze knipoogde, om hem te laten weten dat ze was aangeland bij het belangrijkste gedeelte – 'is het nu "episodisch" of "recidief". En omdat het onder patent in meerdere landen op de markt is gebracht, levert het me de nodige royalty's op.' Ze deed er even het zwijgen toe en knikte erbij voor het effect. 'Elke maand. *Baf!*' Weer een klap in haar handen. 'Je kunt er de klok op gelijk zetten. Vierenzeventig cent. Elke eerste dinsdag.' Ze veegde haar handen af aan haar schort, alsof ze zich voorbereidde op de genadeklap.

Hij onderbrak haar en probeerde een glimlach te onderdrukken. 'Vierenzeventig.'

Ze draaide haar hand een paar keer van de ene naar de andere kant. 'Het is zelfs achtenzeventig geweest. Maar ook weleens dertig. Maar toen was er een orkaan in Florida, dus...' Ze pakte de draad weer op. 'Maar de *pièce de résistance*' – ze sloot haar

ogen, ademde in en spreidde haar armen alsof ze een dirigent was – ‘de rol die mijn naam in de schijnwerpers zette en’ – ze begon zachter te praten, alsof ze een zorgvuldig bewaard geheim onthulde – ‘die door *de* academie werd erkend, was een BOGO, een tot categorie 4 orkaanbestendige, kinderveilige, loodverfvrije, vinyl gevelbeplating infomercial. Ze zeiden dat mijn uitbeelding van een hoogzwangere huisvrouw met een baby op mijn heup die naar een lek in mijn keuken staat te staren zo overtuigend was, zo *East of Eden*-achtig, dat de verkoop in markten in het Midden-Westen verdubbelde.’

Toen ze klaar was met haar verhaal, maakte ze een buiging, pakte de koffiepote weer op en nam ze nederig het uitbundige applaus van het lege restaurant en Nick in ontvangst.

De man lachte hardop. ‘*De academie?*’

Een knikje. Ze sprak langzaam en benadrukte elke letter. ‘De UACSLFVPMOA.’

Hij probeerde het haar na te zeggen, maar zijn tong raakte ervan in de knoop. ‘De UA...’

‘De Unionized Academy of Child-Safe Lead-Free Vinyl Producing Manufacturers of America.’

‘Ik wist niet eens dat die bestaat.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Een hele mond vol.’

‘Probeer dat maar eens drie keer heel snel achter elkaar uit te spreken in een reclame van vijftien seconden.’

Hij sloeg zijn armen over elkaar. ‘Nou, je kunt wel zien dat jij goed op weg bent. En dat je nog eens ergens komt.’

‘Ach ja, ik werk hier alleen maar omdat ik Nick niet alleen kan laten.’ Ze wees naar de zweterige man met forse buik die zijn resterende haar over zijn kalende hoofd kamde. Hij had een vlekkerig en vergeeld vrouwenmishandelaarsshirt aan en stond de grill schoon te maken terwijl er een sigarenpeuk uit zijn mondhoek hing. ‘Hij zou het zonder mij nooit redden. Plus,’ babbelde ze verder, ‘ik kan het niet ontkennen – we zijn verliefd op elkaar en gaan ons verloven zodra hij de drie miljoen bedragende levensverzekering krijgt uitbetaald van zijn pas overleden

echtgenote, die niet meer is gezien sinds ze een halfjaar geleden de hond ging uitlaten.'

Nick schoot in de lach, zette een stomend bord op de roestvaststalen bar en zei om zijn stompje sigaar heen: 'De bestelling is klaar, schat.'

Joe haalde de biefstuk met geraspte gebakken aardappeltjes op en zette die voor de man neer. 'Kan ik u nog iets anders brengen?'

Hij wees naar het bankje tegenover hem. 'Heb je vijf minuutjes voor me?'

Ze keek naar Nick, die om de bar heen was gelopen en met een spatel naar de man wees. 'Hé, geen gekkigheid, maat. Ze is een goeie meid. Dat soort dingen doet ze niet.' Hij zwaaide met zijn spatel in de richting van de zwart-witte televisie. 'Op een dag zien we haar allemaal op dat scherm. Die komt er gegarandeerd.'

De man knikte. 'Nee, geen gekkigheid. Alles boven de tafel. Luister gewoon even naar me.'

Nick sloeg zijn armen over elkaar, waardoor er een ankertatoeage zichtbaar werd.

De man zei tegen allebei: 'Ik ben een filmproducent en de zaken gaan niet best.' Hij legde hun zijn situatie uit en toen hij daarmee klaar was, vroeg hij haar of ze misschien interesse had. Als stand-in. Iets om zijn ster wat ademruimte te gunnen.

Ze lachte en veegde het zweet van haar voorhoofd. 'Gewoon daar staan en op mezelf lijken?'

'Yep.'

Nick boog zich iets naar voren. 'Met haar kleren aan?'

De man moest lachen. 'Ja, maar' – hij wees naar haar – 'niet die.'

Nick keek naar Joe. 'Zal ik de tent sluiten en met je meegaan? Gewoon voor de zekerheid.'

Ze keek naar de filmproducent en glimlachte. 'Ik zei toch dat we verliefd op elkaar zijn?'

HOE VER ZOU JE GAAN OM IEMAND TE REDDEN VAN WIE JE HOUDT?

Los Angeles. Na een korte carrière bij de Schotse Special Forces wordt Pockets ingehuurd als bodyguard voor Joe Sue, een succesvolle filmactrice. Hij heeft een zwak voor haar en ontdekt al snel dat ze allesbehalve gelukkig is; haar man gaat vreemd, ze is verslaafd en haar kinderwens blijft on vervuld. Zelfs als zijn opdracht stopt, wil hij haar blijven beschermen. En daarvoor is hij bereid tot het uiterste te gaan.

Een reden om adem te halen is een hartbrekende mix van spanning en emotionele diepgang over de donkere kanten van schijnbaar perfecte levens.

Charles Martin is onder meer bekend van de romans *Ver van huis*, *Hemelwater* en *Over bergen heen*. De laatste werd in 2017 verfilmd. Van zijn hand verscheen ook de serie over Murphy Shepherd.

NUR 302

9 789029 737111

KokBoekencentrum
UITGEVERS | UTRECHT